

KAREN MAGRETHE RASMUSSEN

Som hustru til en udstationeret soldat har Karen Magrethe Rasmussen været rundt i mange dele af verden. Nu sidder hun som 86-årig på plejehjem med en indsigt i, hvad livet kan byde på, hvis man tager livet, som det kommer.

KAREN MAGRETHE HAR HAFT HJEM I HELE VERDEN

Tekst og foto af Z. Natacha Petersen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Ding. En sporvogn glider forbi Rådhuspladsen og fortsætter hen ad de brostensbelagte gader. Hånd i hånd sætter Karen Magrethe sig til rette sammen med John skråt overfor to højlydte damer, der straks sender blikke til hinanden. Karen Magrethe kigger forelsket på John og rører forsigtigt hans skulder, som er smykket med små sølvstjerner. Kraven på hans blå jakke bærer bogstaverne US, og på hans venstre bryst hviler en badge af en sølvørn. De to damer stirrer målløst og begynder at snakke om, hvordan de unge piger nyder

godt af de amerikanske soldaters privilegier som bananer, chokolade og nylonstrømper.

Men for Karen Magrethe, der trykker sig lidt længere mod sin amerikanske soldat, er de eksotiske goder langt fra grunden til, at hun dagen før tog på rådhuset med sin udkårne.

"For mig var det bare kærlighed. Fra første gang jeg så ham i Tivoli. Ja, det er jo for godt 60 år siden nu," mindes hun.

DA JOHN VAR EN JØRGEN

Jørgen Rasmussen, også kaldt 'John', immigrerede som ung til Amerika med sin fynske familie. Senere kom han i det amerikanske luftvåben, hvor han som menig opholdt sig i Danmark i en kort periode.

Her faldt han for den unge Karen Magrethe, som var intetanende om Johns danske rødder:

"Han lod mig snakke på mit dårlige skoleengelsk i et godt stykke tid inden, han pludselig afslørede, at han selv var pæredansk," fortæller Karen Magrethe grinende.

66 år er gået siden de først mødtes, og hun har stadig billedet af sin afdøde mand i pungen. Når hun snakker om ham, bliver hun anspændt og tætner grebet om tæppet, der ligger over hendes ben.

"Vi levede et spændende og oplevelsesrigt liv," siger hun og kigger eftertænksomt ud ad vinduet.

Karen Magrethe fulgte med John på mange af hans udstationeringer. Hun har set amerikanske militærfly lette fra deres base i Tyskland og boet i den texanske ørken. Hun har stået på Golden Gate Bridge i San Francisco og haft Dronning Elizabeths kokkepige som nabo.

Hun har set hele verden med John ved sin side.

MED REJSE KOMMER DANNELSE

Ægteparrets adresse skiftede med et par års mellemrum. Det samme gjorde sproget, kulturen og nabokonerne. Karen Magrethe har taget en lille del med for hver gang, hendes navn blev fjernet fra postkassen.

”For hvert land har jeg lært deres folkefærds særlige skikke og lært at tilpasse mig dem,” fortæller Karen Magrethe.

Nye kulturer og anderledes skikke gav aldrig Karen Magrethe grund til bekymringer, når de flyttede på tværs af landegrænser. Heller ikke da hun fik børn.

”Det er jo noget, man vænner sig til. Jeg tror, det handler om at være velforberedt på det, man kan, og det man ikke kan, må man jo tilpasse sig til,” siger hun.

Ikke mange kan prale af at have set så meget af verden som Karen Magrethe. Hun vil dog ikke betegne sig selv som eventyrlysten, globetrotter eller en dame med det store overblik.

”Man må jo tage livet, som det kommer,” slår hun fast.

SUKKERKRUMMER I HELE ANSIGTET

I sin tid rundt i verden blev Karen Magrethe især glad for San Francisco. Her mindes hun sine daglige indkøbsture, hvor hun slentrede op og ned ad de berømte bakker.

Den californiske by husede også hendes svigerfamilie, hvor hun kunne besøge familiens bageri og få stillet sit savn til Danmark i form af et stykke velduftende, dansk wienerbrød.

”Jeg husker altid min datter, som sad der på trappetrinnet ned til bageriet med sukkerkrummer ud over det hele,” siger Karen Magrethe.

I San Fransisco på de syv bakker slog hun rødder. Men det er oplevelserne i alle de lande, hun har besøgt, som har gjort, at Karen Magrethe som 86-årig ved at forståelse, respekt og viljen til at tilpasse sig, er afgørende for at udvide sit perspektiv:

"Jeg har lært, at alle folkefærd er forskellige, og det synes jeg også, at de skal være. Men vi skal respektere hinanden. Det er det vigtigste," siger Karen Magrethe.

LAD LIVET FØRE

Da sporvognen kørte rundt i de københavnske gader, hvor hun sad og knugede Johns skulder, havde hun aldrig gjort sig tanker om at rejse. Nu, da hun sidder på plejehjem i Kolt, er det netop rejserne, som hun har de kæreste erindringer fra.

Antallet af alle Karen Magrethes minder kunne hurtigt fylde hyldevis af fotoalbum, men det er ikke det vigtige, når man sidder som gammel på plejehjem. Det er tværtimod summen af alle ens minder og oplevelser, der gør én fuldendt:

"Livet kan ikke beskrives. Det skal leves!" slår hun fast med et nik med hovedet og sætter streg under, at man skal lade livet føre én – og ikke omvendt.

